

Ronja – razbojniški pogovor

Ronja – razbojniška hči avtorice Astrid Lindgren je mladinski roman o iskrivi deklici, ki odrašča v tolpi razbojnikov. Njen oče, neustrašni poglavar Mattis, Ronjo naravnost obožuje in jo pripravlja na neizogibno usodo vseh njenih prednikov: nekoč bo postala razbojniška poglavarka! Vendar svobodomiselnost junakinje ubere svojo pot. Spoprijatelji se z Birkom, sinom Mattisovega smrtnega sovražnika Borka, ki poveljuje svoji tolpi in je glavni tekmeč pri razbojniškem poslu. Njun konflikt se zaostri, ko se Bork preseli v severno trdnjavo Mattisovega gradu. Ronja in Birk se naskrivaj srečujeta in postaneta neločljiva. Upreta se in izniči družinsko tradicijo nenehnih spopadov med tolpama ter se zoperstavi razbojništvu v korist nedolžnih žrtev zločina.

V malo divjakinjo, ki se skozi zgodbo razvije v mlado deklo s plemenitimi nazori, se bo prelevila mlada igralka SNG Nova Gorica Urška Taufer; razkrila nam bo svoje doživljanje Ronje.

Urška, se še spomniš svojega prvega srečanja z Ronjo in kako si jo doživljala?

Prvega srečanja z Ronjo se ne spomnim prav dobro. Vem, da me je knjiga kot otroka prestrašila. Težko pa bi ti povedala, zakaj. Najljubša knjiga in junakinja, ki mi je bila zgled v otroštvu, je bila Pika Nogavička, torej drugi otrok iste mame, Astrid Lindgren. Prevezla me je s svojo neodvisnostjo, kako je sama sebe pošiljala spat, kako je imela na vse svoj pogled. Ni se odzivala kot osli, to pa zato, ker se ni imela od koga učiti, koga oponašati. Z Ronjo pa se nisem identificirala.

Povedala si, da so te v šoli celo klicali Ronja.

Ne samo v šoli. Tudi prijatelji, kasneje sodelavci. In potem sem dobila Ronjo še v gledališču! Ko sem izvedela za to, sem si mislila, da je Ronja najbrž podobna kot Pika. Saj pravim, res nisem imela druge predstave o njej, kot da je razbojnica in da se veliko podi po gozdu. Šele ko sem prebrala roman in kasneje dramatisacijo, sem videla, da sta popolnoma različni.

Kako torej danes razmišljaš o njej?

Zelo me je presenetilo, ko sem v procesu dela v gledališču spoznala, kakšna in kdo je v resnici Ronja. Neustrašna! Preskakuje Peklensko žrelo, brez strahu se potika po gozdu. Za razliko od Pike, ki nima staršev in ji zelo primanjkuje vzgoje, ima Ronja celo družino, ki zelo pazi nanjo. Skušaj jo pred vsem zaščititi in jo predvsem vzgojiti v razbojnico, celo v bodočo poglavarko plemena, ki ropa in straši okoli po gozdu. Zato me je pri njej najbolj pritegnila zmožnost, da prepozna, da je z njenimi starši nekaj narobe. Da premaga sovraštvo, da prekine vojno. In da se upre. Prevzgoji svojega očeta, ki se mu sicer nihče ne upa ugovarjati. Malokdo je tega sposoben, nekateri do konca življenja staršem ne znajo reči ne. Ona to naredi. In naredi celo več. Pobegne in s tem izsili njihov razmislek. Spametuje jih in združi dve tolpi, ki sta se hoteli pobiti.

Kaj se lahko mladi naučijo od nje?

Kot sem že rekla: starši, družba, učitelji, vsi nas vzgajajo, učijo, nam postavijo temelje. Včasih pa podedujemo tudi njihove negotovosti, njihova sovraštva in zamere. Pametno je pogledati svet s svojo glavo, se učiti iz svojih izkušenj. To je Ronja. Razbojnica je v tem, da misli s svojo glavo, čeprav ji hoče njen oče in celotna družba okoli nje, da rečem metaforično, natakni na glavo kar svojo.

Tereza Gregorič

Dogodivščine male razbojnice so bile premierno uprizorjene na odru Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica 26. septembra 2017. Vabljeni na **ponovitev predstave: 9. oktobra 2017 ob 17h.**